Kerri Maherová

Mladá fronta

Debutantka z rodu Kennedyových

Román inspirovaný životem Kathleen „Kick“ Kennedyové

Debutantka z rodu Kennedyových

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Kerri Maherová

Debutantka z rodu Kennedyových – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

Kerri Maherová

Debutantka z rodu Kennedyových

Kerri Maherová

Debutantka z rodu Kennedyových

Mladá fronta

Přeložil Martin Kapalka

THE KENNEDY DEBUTANTE
Copyright © 2018 by Kerri Maher
Translation © Martin Kapalka, 2019
Cover design © Michal Chodanič, 2019

ISBN 978-80-204-5331-0 tištěná verze
ISBN 978-80-204-5605-2 ePub
ISBN 978-80-204-5607-6 Mobi
ISBN 978-80-204-5606-9 PDF

Pro mámu a Elenu, naši druhou a čtvrtou Kathleen. Mám vás moc ráda.
Eleno, žvýkačku a lízátka, o které jsi mě prosila, najdeš ve 29. kapitole.

Celé mi to přijde jako nádherný sen.
Díky moc, otče, že jsi mi dopřál zážitky,
kterým se jen tak něco nevyrovná.
Vím, že to bude mít velký vliv na vše,
co od této chvíle učiním.

– Kick Kennedyová, 18. září 1939

1. část

JARO 1938

1. KAPITOLA

Den uvedení ke dvoru; den, kdy se pokloní před králem a královnou. *Konečně*, pomyslela si Kick, jakmile toho rána otevřela oči. *Je to tady*, běželo jí dál hlavou a přitom jí bušilo srdce. *Je to tady.*

Kick vstala z propoceného povlečení, vkradla se chodbou do koupelny a napustila si plnou vanu horké vody. Do lázně si přidala pořádnou dávku levandulového oleje, aby smyla trpký pot, který ji v noci polil. Ve snech ji už týdny pronásledoval strach doprovázený jednou z nejnepříjemnějších a nejméně ženských tělesných funkcí – pocením. Proto se každodenní koupele staly nutností. Její nová přítelkyně a debutantka Jane Kenyon-Slaneyová prohlašovala, že se koupe jen párkrát do týdne, ale přesto byla upravená a voněla jako zahrady Hamptonského paláce. Kick z toho vinila svého otce, který nutil ke sportu všechny své děti včetně dívek. Kdyby se třeba tak často nevysilovala na tenisovém kurtu či v přístavech na mysu Cape Cod, mohla být stejně půvabná jako Jane a další dívky, se kterými se dnes postaví do řady. Ale v tom případě, promluvila k sobě smutně téměř hlasem svého otce, by nevyhrála tolik trofejí.

Přesto by se na jejím místě jistě cítila nervózně i Jane. Každý ostře sledovaný krok, který Kick učinila od příjezdu své rodiny před dvěma měsíci do Londýna, vedl ke chvíli, kdy se v pečlivě natrénovaném pukrleti ukloní před králem Jiřím VI. a královnou Alžbětou a následně bude popíjet šampaňské s nejdůležitějšími lidmi Anglie. Od Kick se vždy čekalo, že podá lepší výkon než všichni ostatní, ale zde v Anglii nebyla jen čerstvě dostudovanou osmnáctiletou elegantní dcerou Rose a Joea Kennedyových, která dokázala držet krok se staršími bratry, když si to usmyslela. Byla dcerou velvyslance Josepha P. Kennedyho, prvního irského katolíka jmenovaného do vytoužené pozice v této protestantské zemi. Tentokrát musela uspět. Šlo o více než o trofej.

Na chvíli, jako je tahle, čekala neskutečně dlouho. Toužila po ní během dlouhých mší a při každém kousnutí vlněné uniformy v katolické dívčí škole Sacred Heart. Nový život. Nyní k němu dostala příležitost

a navíc v jednom ze svých nejoblíbenějších míst, díkybohu. Lahodnou chuť anglické společnosti okusila už před dvěma lety, když sem přicestovala na krátkou dovolenou během roku stráveného v klášteře v Neuilly. Účastnila se tehdy cambridgeských květnových plesů ve víru hudby a radovánek. Teď už měla školu i jeptišky za sebou a byla připravena vrhnout se do života – ale jako *Kick*, ne jen jako Kathleen Kennedyová.

Kick pomyslela na Rosemary, svou krásnou starší sestru, která bude dnes uvedena společně s ní a jejíž nevyzpytatelné chování může všechno pokazit, a uvědomila si, že její strach není neopodstatněný. Dlouhá horká koupel v provoněné vaně jí může jedině prospět. Kick ponořila paže pod vodu a procítěně vyslovila Zdrávas Maria a otčenáš, po nichž pronesla krátkou modlitbu žádající Boha, aby dnes vedl její kroky.

Přerušilo ji zaklepání na dveře. Typické.

„Koupu se!" křikla, protože předpokládala, že to je Bobby, Teddy nebo možná Jean či Pat, její nejmladší sourozenci nerespektující chvíle soukromí, které si každý den vychutnávala. A především dnes. Po koupeli ji čekají neúprosné hodiny krášlicích procedur, fotografování a pak samotné uvedení do společnosti následované nejdůležitějším večírkem jejího života.

„To jsem já," řekla matka, otevřela dveře a vpustila dovnitř závan studeného vzduchu.

Měla oblečený tvídový kostým a na nohou černé lodičky. Tmavé vlasy měla elegantně učesány a nechyběla ani čerstvě nanesená červená rtěnka. Vypadala, jako by se chystala na oběd v dámské společnosti nebo na návštěvu některé ze škol, kam chodily její děti. Nikdo by neuhodl, že se za pár hodin Rose Kennedyová oblékne do bělostné róby od Molyneuxe připravené na dnešní večerní slavnost jen pro ni. „Mistrovské dílo," řekla po telefonu svému oblíbenému návrháři.

Teď se Rose usadila na okraj bílé porcelánové vany a pozorovala svou nahou dceru. Kick si přitáhla kolena k sobě ve snaze vypadat co nejhubeněji před svou drobounkou matkou, která na ďábelské zapisovací kartičce zaznamenávala každé její sousto. Doufala, že díky tomu

budou její nohy působit štíhleji a břicho propadleji. Navíc si ještě kolena objala pažemi, aby se pokusila zakrýt zbytek těla.

„Věřím, že na tebe dnes budeme pyšní, Kathleen," pronesla Rose, jejíž tón zazněl výš a kovověji než obvykle, jak se odrazil od vykachlíkovaných zdí a podlahy. „Tohle uvedení do společnosti je pro tvého otce velice důležité. Vlastně pro celou rodinu. Angličané dosud rodinu Kennedyových sice přijímali, ale dnešek jim a celému světu ukáže, že mezi námi a jimi není rozdíl."

„Jistě, matko," odpověděla Kick, protože to bylo jednodušší než poukázat na více než polovinu z mnoha článků napsaných o jejich rodině, ve kterých se objevovaly poznámky týkající se katolického vyznání, irského původu nebo obojího. Kick dokázala občas zapomenout na to, kým vlastně je, jen ve společnosti svých nových kamarádek: Jane, Debo Mitfordové, Sissy Lloyd-Thomasové a Jean Ogilvyové. Všechny se s ní dnes postaví do řady a před králem s královnou předvedou náležité pukrle.

Rose se přinutila k úsměvu a pokračovala: „Na udržení štíhlé postavy jsi odvedla skvělou práci, Kathleen. A po několika úvodních přešlapech už víš, kdo je kdo a jak se zapojit do konverzace se všemi důležitými lidmi. Noviny tě milují."

„Díky, matko," zopakovala třesoucí se Kick. Rose nechala dveře do koupelny pootevřené, takže dovnitř vnikal studený vzduch, kvůli němuž stydla voda a který Kick naháněl husí kůži. Nepomohlo ani matčino zmínění jejího „přešlapu", ke kterému došlo před měsícem, když si Kick v opeře spletla lady Smithsonovou s lady Winthropovou. Faux pas vyznělo o to hůře, že lady Winthropová byla obtloustlá matrona, jejíž manžel se usadil v Paříži, kde žil se svou francouzskou milenkou, zatímco lady Smithsonová byla sošná kráska bez kila tuku, jejíž manžel si diskrétně držel milenku v Bathu. Naštěstí jí na pomoc přišla lady Nancy Astorová a se svým známým dvojznačným humorem lady Smithsonové řekla: „Gretchen, přece nemůžeš po tak mladé Američance chtít, aby jí byla známa všechna pokrytectví anglické společnosti, jen co vystoupí z lodi. Dej jí pár týdnů a začne tě urážet, aniž bys o tom měla zdání."

Šlo o pořádnou porci podpory od lady Astorové, kdysi krásky z Virginie, která nyní byla členkou parlamentu a jednou z nejdůležitějších hostitelek ve své adoptivní domovině. Když se lady Smithsonová nafoukaně odebrala najít své sedadlo, z Kick se vyřinula slova díků, ale Američanka s mávnutím ruky odpověděla: „Ráda využiju každou možnost, jak tuto ženu usadit, má drahá." Po tomto zážitku si Kick vyrobila sadu kartiček, aby si nastudovala všechny tváře a jména objevující se v novinách, magazínech a v *Burkeho Šlechtě*. Knihu jí matka věnovala týden před jejich vyplutím z New Yorku a trvala na tom, že prostě *musí* vědět, kdo je kdo. Od té chvíle se už ve jméně ani jednou nezmýlila.

„Chápu, jak je tvá role složitá," pokračovala Kickina matka. „Byly doby, kdy jsem chtěla utéct od všech povinností starostovy dcery. Jsem však ráda, že jsem to neudělala."

„S dědečkem bylo všechno taková zábava," promluvila Kick a láskyplně si vybavila matčina otce, Honeyho Fitze, nechvalně známého bývalého bostonského starostu a nejlepšího dědečka na světě. Neúnavně si s ní a jejími sourozenci hrával, a když byli o něco starší, bral je na závody, do doků a na politické mítinky.

„To ano," souhlasila s ní matka a pozorovala své ruce, „čas od času. Ale je velký rozdíl mezi tím být rodičem a prarodičem. Ke mně se choval jinak než k tobě a k tvým bratrům a sestrám."

„Matko," promluvila Kick, protože cítila, že se povzbudivá řeč chýlí ke konci, a chtěla se znovu zahřát, „voda už je studená."

Rose vstala a podala Kick jednu z luxusních amerických osušek, které objednala z New Yorku hned poté, co poznala skličující stav anglických ručníků, jež označila za „o něco lepší utěrky."

Kick se zvedla za zvuku vodopádu a zabalila se do požehnaně teplé osušky dosud čekající na tom nejgeniálnějším z anglických výdobytků – topném žebříku. Líbilo se jí, že Angličané objevili pro boj s neustálým chladem velké množství zbraní. Topné žebříky v koupelně, ohřívací lahve v posteli, elegantní šály od Libertyho, vřelý čaj a sladkosti ve čtyři odpoledne, kdy už to začínalo vypadat, že se pochmurné počasí nikdy nevyjasní.

Rose se ještě jednou zkoumavě podívala na svou dceru a Kick se začala strachovat, že by mohla říct něco dalšího, ale za vteřinku jí Rose připomenula: „V jedenáct budeš mít vlasy a make-up." Potom s hlubokým povzdechem, který si při myšlenkách na svou nejstarší dceru dopřávala stále častěji, pronesla: „Teď se jdu věnovat Rosie. Na tebe se mohu díkybohu spolehnout, že se o sebe postaráš sama, Kathleen." Rosie. Rosemary. Jmenovkyni své matky a obskakovanému mazánkovi bylo již téměř dvacet a byla tedy o rok a půl starší než Kick, ale často se chovala, jako by jí bylo spíš deset. Což mohlo být roztomilé – do jisté doby.

Rose dovnitř vpustila další závan chladného vzduchu. I přes teplou osušku Kick projel chlad až ke konečkům prstů u nohou.

***

Když se Kick a Rosemary seřazovaly s ostatními debutantkami v Buckinghamském paláci, došlo ještě na poslední chvíli k rozruchu, protože Kick neměla k bílým krajkovým šatům ručně vyrobeným jen pro tuto příležitost správně připevněnou vlečku. V duchu zaklela, když jí dvorní dáma vlečku připínala, a bodla Kick do boku špendlíkem. Jak typické, že se na Kick zapomnělo a veškerá pozornost byla upřena na Rosemary, aby byla precizně ustrojená a působila klidně jako Madona od Tintoretta, kterou toho rána připomínala.

Kick se snažila sama sobě odůvodnit, že to bylo kvůli problémům její sestry správné a nutné. Snažila se nežárlit a být dobrou a trpělivou sestrou. Vždyť její matka zaměstnávala geniálního vizážistu, který dokázal zařídit, aby Kickiny lícní kosti na oblých bílých tvářích působily výrazněji a oči vypadaly větší. Její věčně nepoddajné kaštanové vlny rezignovaly, byly vykartáčovány a leskle nalakovány. Teď se jí vlnily podél čela a klouzaly jí po ramenou. Právě díky nim se reportéři a fotografové rozplývali nad každým Kickiným krokem od domu velvyslance na Prince's Gate 14 až k paláci.

Zdrávas, Maria, milosti plná, dej, ať jsem dnes okouzlující. Aspoň pět minut. A Rosemary taky!

Aby se uklidnila, zvedla k nosu zápěstí a nadechla se *Vol de Nuit*, svého prvního parfému pro dospělé, který jí při poslední návštěvě Paříže koupila matka. Po vyčerpávajícím dni plném zkoušení šatů a štípavých obličejových masek se Rosemary odebrala do hotelu k odpočinku a Rose s Kick se procházely po Champs-Élysées a zašly ke Guerlainovi. „Je načase, abys měla ženskou vůni," řekla matka a podala Kick ozdobný flakon, na němž bylo vyryto: VOL DE NUIT. „Název znamená Noční let. Je to známá vůně, ale nikoli všední. Výrazná, přesto vybraná. Myslím, že se k tobě hodí." Kick zvedla uzávěr, který při dotyku se sklem vydal uchu lahodící cinknutí, a dovolila malinkaté zlatavé kapce skanout na zápěstí. Voněla překvapivě sofistikovaně, rozhodně nešlo o dívčí květinovou vůni. „Znamenité, že?" pokývala Rose. Kick dychtivě přikývla a ucítila, jak se jí do očí derou slzy. V tu chvíli jí připadalo, že ji matka vidí takovou, jaká ve skutečnosti je, a líbí se jí, co vidí. Ačkoli to neřekla nahlas, Kick se velice líbil nápad, že je na flakonu vyryta *noc* se všemi svými zakázanými požitky a přísliby. Vrhla se matce okolo krku a vyhrkla: „Je nádherná! Díky!"

Je čas roztáhnout křídla, pomyslela si.

Již téměř přišla řada na ni, aby před králem a královnou předvedla poklonu, ale ruce měla v bělostných rukavičkách vlhké potem. Kick si byla jistá, že jí kytice vyklouzne z rukou. Rosemary měla zavřené oči a Luella, rodinná chůva, ji uklidňovala hlazením po paži, protože sama Rose musela stát po Joeově boku mezi hosty. Joe jako jediný muž nebyl oblečen do tradičních kalhot ke kolenům, protože to se svou obvyklou zatvrzelostí odmítal kvůli tomu, že měl nohy do X. Podle Kick si měl otec i přesto směšně krátké kalhoty obléct, aby vyjádřil úctu k zemi, s níž měl navázat blízký vztah. Především kvůli mnohým nejistotám bujícím v Německu. Nedovolila by si mu to však říct.

Pak přišel čas. Králův vyvolávač svým plným hlubokým hlasem zvolal *„Kathleen Agnes Kennedyová"* a Kick vykročila vpřed. Když se postavila před monarchy – krále Jiřího ověšeného medailemi a královnu Alžbětu ověšenou klenoty –, sklopila při pokloně uctivě oči k zemi a pospíchala dál. Když už odcházela a naškrobené šaty jí šustily jakoby v uhlazeném potlesku, zaslechla žuchnutí, polknutí a ponížen

zašeptané „promiňte“, zatímco se okolo tlumeně ozvalo několikeré zalapání po dechu.

Kick se otočila a uviděla, že Rosemary zakopla. *Před králem a královnou*.

Kick jako by vyrostla na nohou křídla, okamžitě vyrazila s pomocnou rukou k ležící Rosemary, která se zvedala ze sametového koberce a vypadala přitom jako žirafa ve svatebních šatech. Rosemary se na svou sestru vděčně usmála a jako zázrakem se vzpamatovala. Kick neplánovaně podruhé stanula před králem a královnou. Zvedla k nim oči a kývla. Král Jiří jí odpověděl kývnutím a Kick si v jeho oku všimla záblesku pochopení. *A co je na tom divného?* zeptala se sama sebe a začala se pomalu uklidňovat.

Po uvedení všech debutantek se dívky setkaly v přijímacím pokoji. Rose se opatrně sehnula pod tíhou diamantové a platinové tiáry lady Bessboroughové, políbila obě dcery na tvář a řekla jen: „Úžasné, drahoušková. Jsem na vás obě velice hrdá.“ Otec stál mezi nimi a každou z dívek poplácal po zádech, přičemž jeho úsměv zářil směrem k záblesků fotoaparátů sebevědomím, kterým na veřejnosti kypěl, jako by byl Laurence Olivier nebo Errol Flynn. Rosemary vypadala, jako by se vůbec nic nestalo. Nejspíše proto, že rodiče její nehodu nijak nekomentovali a chovali se – jako vždy –, jako by vše proběhlo v nejlepším pořádku. Ve skutečnosti působilo spiklenecké ticho ohledně sestřina pádu tak přesvědčivě, že Kick začínala přemýšlet, zda k němu vůbec došlo.

Později ji matka trochu pevněji chytila za část paže nezakryté rukavičkou, a aniž se jí podívala do očí, zašeptala: „Díky, Kathleen.“ Matčina vděčnost vehnala Kick ruměnec do tváře a pak si všimla, že je poblíž i její otec, který se na Kick podobně vděčně dívá zpoza svých kulatých brýlí. Nebyla si jistá, proč se cítí, jako by se jí chtělo plakat, ale s několika vrstvami řasenky a růží na tváři dnes večer plakat nemůže, to je jisté. Popotáhla nosem a vykuckala ze sebe: „Nemáte zač.“ To už k ní ale přispěchala s otevřenou náručí lady Astorová volající: „Tady jsi!“ Na zelené róbě se jí skvěly perly a hustou kaštanovou kštici – která začínala šedivět, jak si Kick nemohla nevšimnout – měla staženou

z obličeje dozadu a sepnutou perleťovými sponami. S Rose a Joem se pozdravila polibkem na tvář a potom se obrátila s vřelým úsměvem ke Kick. Bizarním angloamerickým přízvukem vyhrkla: „No, jestlipak tohle není ta nejdiskutovanější debutantka v Londýně! Jsem tak ráda, že tvůj otec skoncoval s tím absurdním zvykem povolovat uvedení ke dvoru jakékoli americké holce s trochou peněz."

Kick se podívala na svého otce, který se se zakloněnou hlavou nad netaktní poznámkou lady Astorové rozchechtal. Jedním z jeho dosud nejkontroverznějších rozhodnutí v úřadu bylo to, aby byly ke dvoru uváděny pouze americké dívky aktuálně žijící na půdě Anglie. Rodiny již nemohly své dcery vyslat lodí přes Atlantik na měsíc v Londýně vyplněný večírky a prestižními událostmi.

Najednou bylo na Kick, aby se zapojila do konverzace, a něco se jí v hlavě přepnulo. Mnoho let trénovala schopnost proměnit nervy na pochodu v sebevědomé vystupování a tlak – ten nepříjemný typ tlaku, který v sobě cítila celé týdny – byl klíčovou součástí proměny. Jak jinak mohla okouzlovat přátele svých inteligentních starších bratrů? Rodiče na ni spoléhali.

Kick pevně sevřela ruce lady Astorové, odkašlala si a se spiklenec-kým úsměvem odpověděla: „No, něco takového byste na mém místě nejspíš neříkala."

„Je to vážně tak špatné?"

„Řekněme, že anglický tisk zdaleka nemá na ostrá slova odmítnutých přítelkyň, které mi psaly rozlícené dopisy," odpověděla Kick.

„Ach, Kathleen, lidé ti budou závidět celý život. Už by sis na to měla začít zvykat."

„To by mi tak moc nevadilo," pronesla Kick. „Ale nechtěla bych zapomínat na sebe a své přátele."

Lady Astorová se zasmála. „Och, drahoušku, jsi ještě tak mladá." Pak se otočila na Joea a Rose: „Dopřejte mi tu čest představit vaši krásnou dceru ostatním."

„Ale samozřejmě," souhlasil Joe a velkoryse na lady Astorovou kývl. A Kick zašeptal do ucha: „Dobrá práce." Kick věděla, že z jeho mysli zmizí ve chvíli, kdy na prázdniny z Harvardu připlují Joe mladší a Jack,

a proto si vzácný srdečný moment se svým otcem vychutnávala. Opírala se o jeho rozložitou hruď a vnímala čistou vůni kolínské s příměsí santalového dřeva.

Nato lady Astorová odvedla Kick od jejích rodičů dál do místnosti plné hovoru. Poklepala ji na předloktí a zašeptala: „Podle všeho jsi měla velký úspěch, má drahá, ale měj se vždy na pozoru. Hadi vyčkávají." Jakmile se konečně začala uklidňovat, přišlo další varování, které probudilo motýly v jejím břiše. Hadi se rádi schovávají.

Večer pokračoval a *Nancy*, jak jí měla Kick říkat, se smála, svěřovala jí neškodná tajemství o tamtom vikomtovi či tamté vévodkyni a Kick jí zase svěřila leccos o svých přítelkyních mezi debutantkami. Krátce před večeří ji lady Astorová předala do společnosti Kickiny nejoblíbenější debutantky tohoto roku. Nejmladší z pěti Mitfordových sester uvedených ke dvoru, Deborah – nebo Debo, jak jí všichni říkali – měla k celému procesu uvolněný, často až bujarý přístup. Dívky se rychle spřátelily a týdny před uvedením si při společném obědě vyměňovaly vtípky o nevzhledných klobouc ích na hlavách starých matron. Od té chvíle se potkávaly stále častěji. Londýnský dům Mitfordů stál naštěstí jen za rohem od Prince's Gate 14. Kick si přála jen to, aby své přítelkyni nezáviděla úzké kosti, jemné zaoblení obočí, malý nos a lesknoucí se blond vlasy. Všechno tohle navíc zvýrazňovaly éterické bílé šaty, které měla dnes na sobě, a zářivý make-up. Kick dobře věděla, že ona sama má nos trochu moc velký a oči zasazené příliš hluboko, než aby mohla být nazývána skutečnou kráskou.

„Bavíš se ve lví kleci?" zajímala se Debo.

„Velice," odpověděla Kick. „Cítím se, jako bych se setkala s celým osazenstvem sloupku slečny Sketchové. A teď jsem úplně vyhladovělá."

„Spíš jen s půlkou sloupku," usoudila Debo. „Tady, dej si kanapku." Mávla na lokaje nesoucího stříbrný podnos s jakousi pěnou na sucharech a Kick v rychlosti spořádala dvě, a potom si vzala ještě třetí.

„Je tu Andrew?" zeptala se Kick. Měla na mysli Andrewa Cavendishe, druhého syna vévody z Devonshiru a bratrance jejich přítelkyně Jean Ogilvyové. Debo se líbil od první chvíle, kdy ho spatřila na večírku v Cambridgi. Byl pohledný, blonďatý a trochu prostopášný.

„Ne," posteskla si Debo. Hned však obratně změnila téma a zeptala se: „Představila tě *vlivná lady Astorová* někomu zábavnému?"

„Vévodovi a vévodkyni z Kentu, Lancasterovým, Grotonovým..."

„Ach, slyšela jsem, že s Kentem je legrace," pronesla Debo varovným tónem.

„Takže s ním raději nesedat do taxi?" zeptala se Kick a použila tak jedno ze svých nejoblíbenějších londýnských rčení, které znamenalo, že pro slušnou dívku je nejlepší se dotyčnému vyhnout. Sousloví jí připadalo téměř stejně vtipné jako jiný často užívaný londýnský výraz: zpropadený.

„Je to ještě horší," odvětila Debo.

Kick se chtěla zeptat na podrobnosti, ale v tu chvíli k nim přistoupil temně pohledný mladý muž asi v Jackově věku, který vypadal, jako by se celý večer neusmál. Kick někoho připomínal a přivádělo ji k šílenství, že nedokázala k jeho tváři okamžitě přiřadit jméno.

„Davide!" zvolala vřele Debo a vyměnili si polibek na obě tváře.

No ano, David Ormsby-Gore, pomyslela si Kick. *Sissyin přítel!* Jeho obrázek měla Sissy schovaný v přihrádce v kabelce. *Něco tak jednoduchého si přece musíš pamatovat*, pokárala se tónem své matky.

„Davide," spustila Debo, „jsem si jistá, že ti Sissy pověděla o naší kamarádce Kick Kennedyové. Kick, tohle je David Ormsby-Gore."

Syn barona z Harlechu, přidala k tomu v duchu Kick, jen aby si dokázala, že není úplně mimo.

David pozvedl husté černé obočí, koutky úst mu vyletěly vzhůru, potřásl Kickinou nataženou rukou a řekl: „Je mi ctí se s vámi konečně setkat, slečno Kennedyová. S úlevou zjišťuji, že vás náš tisk ponechal v jednom kuse."

„Dokonce i v dobré formě," dodala, protože se rozhodla, že se pokusí zakaboněného mladého muže rozesmát. „A říkejte mi Kick, prosím. Všichni mí přátelé mi tak říkají."

„Znamená to, že jsme přáteli... *Kick?*"

„Nevidím jediný důvod, proč ne," odpověděla, „Sissy a já přítelkyně jsme." *A Sissy je taky katolička, proto to pro tebe nemůže být*

výmluva, nedodala. Její oči se setkaly s Davidovým přísným pohledem a neucukly. Výzva.

Po chvíli David Ormsby-Gore zavrtěl hlavou a smíchy vyprskl. „Já taky ne, *Kick*. Opravdu ti říkají Kick, jako kop ve fotbalu?"

„Myslíš americký fotbal, nebo kopanou?" odpověděla.

„Na našem hřišti nikdy," odvětil s přehrávaným přízvukem. Pak se zeptal svým normálním hlasem: „Ale vážně. Jak jsi kčertu přišla k takové přezdívce?"

„Moji mladší sourozenci nedokázali vyslovit Kathleen," odpověděla mu, aniž by si byla jista, zda je to pravda, nebo jen rodinná legenda, protože si nedokázala vzpomenout, že by Pat nebo Jean kdy měli s vyslovením jména Kathleen problém. Prostě byla vždy Kick. Kathleen jí říkala jen matka a chůvy.

Davidovi však takové vysvětlení podle všeho stačilo. „Roztomilé," řekl a překvapeně zakroutil hlavou.

Když bylo představování u konce, Kick připustila, že se jí tenhle typ konverzace zamlouvá. Než připlula do Anglie, myslela si, že jen Jack, Joe mladší a několik jejich kamarádů z Choate a následně z Harvardu se ke konverzaci staví jako k souboji. Zde to však vypadalo, že se tak chová naprosto každý. Přibývající úsměvy a souhlasná pokyvování si připisovala jako získané body v nové a fascinující hře.

Brzy se k nim připojily Jane a Sissy, pak Robert Cecil a William Baring. Bylo úlevou si konečně pohovořit o Carym Grantovi, Errolu Flynnovi, nahrávkách Colea Portera a o swingovém tanci big apple na nadcházejících plesech. Všimla si, že David je jakoby vůdcem této skupiny. Jeho názor znamenal o trochu více než názory všech ostatních. Zajímalo ji, jaký to musí být pocit, stát na jeho místě a být něčím více než jen prostředním dítětem z velké rodiny, katoličkou mezi protestanty a nyní Američankou mezi anglickou šlechtou. Prostě být sama sebou a být za to respektována.

Přiblížila se půlnoc. Starší hosté a hodnostáři začali odcházet z paláce. Debo objala rukou Kick okolo ramen, nahnula se k ní a udýchaně řekla: „David se nabídl, že nás dnes odveze do klubu 400. Prý našim rodičům řekne, že je večírek u Adele Cavendishové. Souhlasila, že nás bude krýt."

400 – konečně! Kick s Debo se tam týdny snažily dostat, ale vzhledem k tomu, že na debutantky neustále dohlížely gardedámy, matronské tetičky a ustarané matky, ani jedna nepřišla na způsob, jak to provést.

A skutečně, když se Kick rozhlédla po davu, aby našla rodiče, spatřila Adelina manžela Charlese, jak diskutuje s jejím otcem. Kick by zajímalo, jak se Charlesovi, určitě ne nejhezčímu či nejvíce okouzlujícímu muži, podařilo oženit s talentovanou a nádhernou sestrou Freda Astaira, Adele, která s Fredem vystupovala do doby, než se stala paní Cavendishovou.

Kick k nim nenuceně připlula a pozdravila je, ačkoli jí srdce dunělo až v uších. Byla zvyklá, že se její bratři doma uchylovali k této taktice. *Je čas postarat se sama o sebe.*

„Ale, ale, jestlipak to není má dcera, podle mého názoru hvězdná debutantka večera," promluvil otec.

„Jako vždy máte pravdu, pane," pronesl velkoryse Charles a objal Adele, která se k nim připojila.

„Jste příliš laskav," odpověděla Kick Charlesovi. Otočila se k otci a poškádlila ho: „Je směšné pronášet taková tvrzení za přítomnosti všech těch krásných a očividně lepších dam."

„Taková skromnost," žasl žertovně Joe. Pak tleskl a dodal: „No, slyšel jsem, že se chystá večírek."

„Adele a já bychom rádi vaši dceru a další mladé dámy a pány doprovodili do našeho domu na pozdní večeři a šarády. Vím, jak je složité se po takovém večeru, jako byl ten dnešní, uvolnit a velice rádi bychom jí s tím pomohli."

„Mohu, otče?" zeptala se Kick stojící na špičkách, aby mu viděla zpříma do očí. Doufala, že nepozná, jak se rdí očekáváním.

„Nevidím důvod proč ne. Vysloužila sis trochu zábavy," řekl a výmluvně se jí podíval do očí – další důkaz, že Rosemary opravdu podala pomocnou ruku? Takhle to v naší rodině funguje, když se člověk stane starším Kennedym? Ruka ruku myje? „A navíc," pokračoval Joe, „tvá matka již odešla domů s Rosemary, takže zde není, aby nesouhlasila."

Kick ho objala kolem krku. „Díky, tati!"

A takhle jednoduše se za zvuků Big Benu odbíjejícího jednu hodinu objevila s Debo, Jane a Jean v taxíku mířícím k proslavenému nočnímu klubu. *První hodina nového dne*, pomyslela si Kick. *A já jsem vzhůru, abych ho mohla uvítat*.

2. KAPITOLA

Po vstupu do klubu 400 ji zasáhl tak hlasitý zvuk jazzu a silný tabákový kouř, až málem ve svých nadýchaných šatech upadla. S pohledem na přiléhavé, zářivé večerní šaty ostatních žen zoufale toužila po jiném oblečení, než měla právě na sobě, ale domnívala se, že díky bílým šatům bude spolu s přítelkyněmi vnímaná jako speciální návštěvnice. Debutantkou je jen jednou v životě a dnešní noc si chtěla zapamatovat.

David je přivedl ke stolu, u něhož seděl Andrew Cavendish – *naštěstí pro Debo!* – a tři další muži, se kterými se dosud nesetkala. Adele s Charlesem se ihned připojili u jiného stolu k vévodovi a vévodkyni z Kentu. Vzdušnými polibky popřáli Kick a jejím přítelkyním příjemný večer a naznačili, že se potkají na tanečním parketu.

400 byla se svými blýskajícími se světly a hladkými povrchy nejmodernějším místem, které Kick od vyplutí z New Yorku navštívila, a cítila se tu jako doma. Připomínala jí kluby v severní části New Yorku, kam ji s sebou občas propašovali Jack s Joem juniorem a kde dlouho do noci tancovali v rytmu nejnovějších písní Dukea Ellingtona a dalších oblíbených swingových kapel.

Když ženy přišly až ke stolu v koženém krémovém boxu, všichni muži povstali a začalo představování: Bertrand Lewis, James Harris a Billy Hartington, starší bratr Andrewa, následník vévody z Devonshiru a jeden z nejžádanějších mladých mužů Londýna. V jakémsi sloupku četla, že je na seznamu vhodných manželů pro královu nejstarší dceru Alžbětu. Kick očekávala, že se bude více podobat Andrewovi, s nímž se v doprovodu Debo několikrát setkala. Billy však nebyl příliš společenský ani drzý, a už vůbec ne příležitostně zábavně vulgární. Na příchozí ženy se teď jen letmo usmál a usadil se zpět do sedačky.

Ačkoli se s větší částí této skupiny ještě nesetkala, všichni už věděli, kdo Kick je, a když Bertrand ostře zamumlal: „No, jistě, Kathleen Kennedyová! Přinesla sušenky sirotkům a americký styl nezáživným

britským čajovým dýchánkům," poklepal ho Andrew po zádech a ke Kick pronesl: „Nevšímej si ho. Jeho strýc utekl za americkou dědičkou a vzal s sebou celý rodinný majetek."

„V dnešní době je to v módě," deklamoval Bertrand, „dokonce ani *král* Edward neodolal půvabu tobě podobných." Potáhl si z cigarety a zíral na Kick.

Zasmála se. Není Wallis Simpsonová a žádný rozmazlený anglický vysokoškolák jí nepokazí večer. Poprvé od svého připlutí do Anglie, vlastně od absolvování na Sacred Heart, se cítila naprosto nespoutaná. Ze stolu si vzala sklenici plnou šampaňského, pozvedla ji směrem k Bertrandovi a pronesla, „Zapomínáte, že jsem i katolička. *A k tomu* Irka. Trojitá hrozba." Pak se dlouze a vydatně napila šampaňského.

Všichni zavyli smíchy, dokonce i Billy a sám Bertrand. Sissy Kickina smělost tak překvapila, že si zakryla ústa a nos rukou, aby šampaňské nevyprskla tím nejméně ženským způsobem.

David se postavil. S pobaveným a obdivným výrazem natáhl ruku. „Můžu tě požádat o první tanec, *Kick*?"

Vděčně vložila svou ruku do té jeho a řekla: „Díkybohu tu nejsou žádné ty protivné taneční pořádky! Nesnáším jejich faleš."

Cestou na taneční parket se vrtěli v rychlém rytmu „Bei Mir Bist Du Schön" zpívaném smyslnou blondýnkou se silným hlasem. Ke Kickině radosti muzikanti nepolevovali v tempu. „Nice Work If You Can Get It", „Goodnight, My Love" a „Sing, Sing, Sing". Tancovala na každou písničku. Bertrand se nečekaně ukázal být nejlepším tanečníkem z celého mužského osazenstva jejich skupiny. Zvedal ji a roztáčel, jako by bral lekce v Cotton Clubu.

Poslední v řadě tanečníků zůstal Billy Hartington. Úplně na něj zapomněla, protože se déle než hodinu nevrátila ke stolu, u kterého seděl. Pak se najednou objevil při „Thanks for the Memory". Stál blízko ní, nabízel jí svou dlaň a druhou ruku měl uhlazeně založenou za zády. Z toho, jak seděl u stolu, to nemohla tušit, ale Billy byl neskutečně vysoký. Převyšoval ji nejméně o třicet centimetrů a to se k ní ještě sklánět. Jakmile se narovnal, měla před obličejem jeho hruď. A to si dnes vzala boty na nejvyšším podpatku!

Hrála pomalá hudba, a proto se po parketu pohybovali blízko sebe, ale Billy mezi jejich těly pevně a vytrvale udržoval zdvořilých deset centimetrů volného prostoru. To bylo velice dobře, protože bylo dost náročné zaklánět hlavu dozadu tak, aby se mu dokázala podívat do očí a vést společenskou konverzaci. Pokud by stáli blíž, neustále by mu temenem hlavy narážela do brady. Pro sebe se zasmála – jistě vypadali legračně. Když odehrálo několik taktů, hlubokým hlasem zamumlal: „Jsi skvělá tanečnice, Kathleen." Musel sklonit hlavu, aby jí to sdělil.

„Kick, prosím. Říkej mi Kick."

„Ach ano, tvá přezdívka. Hodí se k tobě. Pěkně jsi Bertranda *nakopla*."

„Myslím, že mu to vůbec neuškodilo."

„To vůbec ne. Podle mě potřebuje podobné kopance několikrát denně."

„Jsi to ty, kdo mu je dopřává?"

„Já ho zas tak často nevídám, vážně. Je to spíš kamarád Andrewa."

Vzpomínala na to, co o Billym četla a jakými informacemi o Andrewově rodině ji zavalila Debo. Potom se zeptala: „Jste v Cambridgi všichni společně?"

Billy kývl a pak dodal: „Oba jsme na Trinity, ale pohybujeme se v rozdílných kruzích. Andrew je víc..." Pochopila, že hledá vhodnou frázi, která by ji neurazila, a proto mu pomohla.

„Má víc přátel, kteří by potřebovali nakopnout?"

Zasmál se. „I tak se to dá říct."

„A proč jsi tedy dnes večer s nimi?"

„Z čisté nudy," odpověděl, ale zaznělo to trochu jako vtípek. Nebyla si tím úplně jistá a to ji zaujalo. Pokračoval: „A kromě toho mě otec povzbudil k tomu, abych šel ven, prý *běž okouknout debutantky, Williame*."

Kick se zasmála jeho drsnému napodobení otce, vévody z Devonshiru. Pokud jí bylo známo, zůstával jedním z mála vlivných mužů Londýna, který ještě nepozval jejího otce na žádnou společenskou událost. Je totiž nechvalně známý antikatolík. V duchu ji pobavila představa, jak by se asi vévoda cítil, kdyby věděl, že jeho syn tančí s Kennedyovou.

„No, doufám, že tě nikdo nenaváděl, aby sis se mnou zatancoval," pronesla Kick.

„Ne, ne," odpověděl. „To nikdo dělat nemusel."

V tu chvíli ji přitáhl o malý kousek blíž k sobě, aby mohla položit tvář na klopu jeho černého večerního saka, pokud by chtěla. Voněl cedrem a mátou se slabým nakyslým nádechem šampaňského. Začala se jí líbit jeho výška. Ačkoli spolu tancovali trochu neohrabaně, cítila se dobře vedena.

Když písnička skončila, pustil ji a kapelník do davu zvolal: „Myslím, že je čas na big apple!" Ozval se pochvalný křik a jásot, ale nikdo nepřekřičel Kick, protože big apple byl její nejoblíbenější tanec. Všichni se postavili do kruhu a točili se na jednu i na druhou stranu. Tanec byl jednoduchý, radostný a připomínal dětskou taneční hru. Oblíbená zábava dětí převzatá dospělými, ale bez jakékoli dospělé komplikovanosti.

Potom již jen lapala po dechu a potřebovala si odpočinout.

Okolo čtvrté ráno chlapci objednali vejce s párky, tousty a kávu a poslední lahev šampaňského, jež smíchali s pomerančovým džusem. Prý „náprava všeho špatného z posledních hodin", jak prohlásil Andrew. Kick to znělo božsky, protože jí za celou dobu na tanečním parketu pořádně vyhládlo. Věděla však, že musí být brzo doma. Její matka jen zřídkakdy vstávala před sedmou, ale Kick nechtěla riskovat příchod až po šesté a ohrozit možnost dalších večerů, jako byl tento. Rozhodla se, že se zdrží ještě dvacet minut.

Jídlo díkybohu dorazilo rychle. Skupina se do něj pustila jako smečka vyhladovělých zvířat. Na nikoho se neohlížela dokonce ani jindy vybraně stolující Jane. Nikdo z nich nic moc neřekl až do chvíle, kdy Billy otevřel vydání *Timesů*. Sissy ho požádala o společenskou rubriku a rozložila ji mezi čtyři děvčata. Kick se zarděla, když si všimla, kolik jí věnovali prostoru. Jedna věc je pročítat si tyto články v soukromí domova a srovnávat, co povídali o vašich přítelkyních, ale úplně něco jiného je číst si je společně s ostatními. Cítila se poctěna, ale byla v rozpacích a přesně nevěděla, co má říct.

Jean, Debo a Jane však byly shovívavé a nekometovaly to, jak velká část sloupku byla věnována Kick, Rosemary a jejich matce – irsko-americké hordě, jak někdy Kick s oblibou nazývala svůj rodinný klan.

Místo toho si dívky užívaly společnou slávu, poukazovaly na lichotivé řádky o každé z nich, smály se a vzpomínaly na včerejší den, jako by ho prožily do detailu totožně včetně špatně připnuté vlečky, přiskřípnutých prstů, velkorysých královniných pohledů a přípitků na jejich počest.

U všech to však neproběhlo stejně – *Rosemary!* Kickino srdce se strachy zastavilo, když si vzpomněla na pád své sestry. Na chvíli přestala klábosit s přítelkyněmi, aby si rychle pročetla zbytek novin a objevila případné zmínky o sestřině chybě. *Nic*, pomyslela si a s obrovskou úlevou si oddychla. Vyplácelo se mít za otce člověka, který dovedl s tiskem zázraky. V tu chvíli mu byla velice vděčná. Nejen proto, že chrání jejich rodinu, ale i kvůli tomu, že jí dovolil tak báječný večer. Nechtěla ho zklamat, a navíc zůstala o deset minut déle, než původně zamýšlela.

Zvedla se ze sedačky, z bílých šatů si ometla pár drobků a pronesla: „Musím si chytit taxi."

„I já," dodala Debo a zvedla se s Kick.

Jane, Sissy a Jean taky vstaly a Jane řekla: „Pojeďme tedy společně. Vždyť všechny bydlíme nedaleko od sebe."

Chlapci vzhlédli od sportovních a politických stránek a Bertrand pronesl: „Jen do toho, dámy. Gratuluji vám k tomu, že jste se staly nejnovější várkou královských pijavic."

Kick předvedla hluboké pukrle. „Jste velmi laskav, pane."

Billy se ušklíbl, jejich oči se letmo setkaly a pak už si Kick s přítelkyněmi oblékly kabáty a vyšly do oslepujícího londýnského svítání.

3. KAPITOLA

Čím více nad ním přemýšlela, tím hlouběji se jí Bertrandův komentář o rozdávání sušenek sirotkům zarýval pod kůži. Hektická sezona Kick nedovolovala dělat nic než tu nejzběžnější charitativní činnost. Od jeptišek se naučila minimálně to, že Bůh miluje chudé a ty, kteří chudým pomáhají. Kick možná nedokáže vyřešit všechny velké problémy světa jako její otec, ale rozhodně zastane svůj díl.

Ani odhodlání věnovat více času dobročinné práci a návštěvě míst, kde lze takovou práci vykonávat (v katolickém věstníku si přečetla, že kostel svaté Marie poblíž náměstí Sloane hledá výpomoc), nedobré pocity z Bertrandovy poznámky nezmírnilo. *No, jistě, Kathleen Kennedyová! Přinesla sušenky sirotkům a americký styl nezáživným britským čajovým dýchánkům...*

Pár dní po svém debutu vstala Kick časně zrána a oblékla se do jednoduché hnědé flanelové sukně, saka a černého zvonovitého klobouku. V tomhle oblečení se předvedla matce sedící u psacího stolu s hromádkou dopisů čekajících na odpověď. Ta bude napsána na jemném papíře, který matka objednala a do hlavičky každého listu nechala vytlačit rodinné příjmení. Dům byl nezvykle tichý. Chybělo obvyklé hašteření jejích sourozenců hádajících se o poslední rohlík nebo o to, zda Red Sox vyhrají. V tichu k ní doléhal tikot stojacích hodin v síni. Bobby a Teddy odjeli brzy ráno taxíkem do školy, Rosemary byla v akademii pro budoucí učitele pedagogiky montessori a Jean s Pat a Eunice se zabydlovaly v klášterní škole v Roehamptonu ležícím několik mil západně od města. Ačkoli byla Eunice o rok a kousek mladší než Kick, nejraději se držela stranou společenských aktivit. Její debut byl plánován na příští rok. *Euny a já jsme úplně jiné*, pomyslela si Kick. V šestnácti jsem se nemohla dočkat chvíle, kdy odejdu z kláštera a obleču si plesové šaty.

Zatímco čekala, až jí matka začne věnovat pozornost, prohlížela si Kick Rosin výběr vybavení. Během dvou krátkých měsíců od příjezdu Rose vyzdobila přijímací pokoj, jídelnu, knihovnu a několik ložnic, ze kterých se musely pakovat ošumělé závěsy a roztřepené židle z doby

královny Anny. Nechala židle nově přečalounit, přebrousit historické stoly, pořídila nové záclony a umělecké předměty. Na svém místě taktně ponechala několik maleb a soch, které vybrali bývalí velvyslanci a Morganova rodina obývající dům před americkou vládou. Stejně jako redaktoři *Vogue* a *Harper*'s, kteří často vychvalovali vkus její matky ve všem od bot až po pohovky, i Kick obdivovala elegantní patinu vtisknutou Prince's Gate 14. Občas se jí však zastesklo po starobylé atmosféře domu, do kterého tehdy v březnu vstoupili. Velikou radost jí udělal nejmodernější otcův přídavek, a sice kino v přízemí, kde měl v plánu získávat si šlechtu nejnovějšími hollywoodskými velkofilmy. „Všichni se chtějí podívat na poslední velký trhák," říkával.

Kick si odkašlala a počkala, až matka vzhlédne. Uplynula přinejmenším minuta, než se Rose na židli otočila. „Ano, Kathleen? Vypadáš dnes ráno docela *prostě*."

Přesně tak, chtěla Kick odpovědět, ale rozmyslela si to. „Ráda bych se věnovala dobrovolnické činnosti, matko. Sestra Agáta říkávala, že charita je na Zemi naší službou Bohu a já se od něj poslední dobou cítila... trochu odtržená."

„To je od tebe velmi ušlechtilé, Kathleen," pronesla Rose souhlasně. Kick cítila, jak se jí srdce na okamžik zastavilo. Matka pokračovala: „Jsem si jistá, že bych pro tebe mohla zajistit nějakou vhodnou činnost v Bromptonské oratoři. Například uspořádání oběda? Och!" Luskla prsty, když jí na mysl přišla vhodná myšlenka. „Teď mě napadlo něco bezvadného. Matka Anny de Traffordové hledá někoho, kdo by uspořádal slavnostní oběd pro kardinála..."

Matka promlouvala o plánu, jak spojit jméno Kennedyů s další velkou událostí, ale Kick celá strnula. Něco takového neměla na mysli. Ne snad proto, že by příprava slavnostního oběda pro kardinála nebyla vhodnou činností, ale v uších jí stále zněla ozvěna Bertrandových sarkastických slov. *No, jistě, Kathleen Kennedyová!* Bylo to až příliš pravdivé: *Kathleen Kennedyová* se zachová podle matčina příkazu a uspořádá oběd pro kardinála hned poté, co přinese sušenky a zapózuje pro fotoaparáty v dokonalých šatech dle matčina výběru. Jenže *Kick* chtěla zjistit, čím by mohla pomoci kostelu svaté Marie.

Matka domluvila a Kick pronesla: „Měla jsem na mysli něco trochu jiného."

„Ach tak?"

„Ano... víš," zakoktala se. Nikdy se nezakoktává. *Nebuď směšná*, napomenula se. Nadechla se a snažila se svému hlasu dodat větší sebejistotu. „Četla jsem, že u svaté Marie poblíž náměstí Sloane hledají výpomoc a ráda bych jim nabídla své služby."

„V čem potřebují pomoc?"

„Já... chtěla jsem se tam vypravit a zjistit to."

Rose si zhluboka povzdechla. „Kathleen." Zavrtěla hlavou. „Tvé srdce je na pravém místě, ale uspořádání události pro státníky a církevní hodnostáře ti bude sedět daleko lépe. Klidně zjisti, co u svaté Marie potřebují – napiš jim třeba dopis a já jim následně pošlu jakékoli prostředky, o které požádají."

Kick otevřela ústa, ale zase je zavřela. Nebyla si vlastně jistá, jak odpovědět. *No jistě, Kathleen Kennedyová!*

„Pověz Annině matce, že s obědem pro kardinála ráda pomůžu," odpověděla Kick sladce. Jakmile z ní ta slova vyšla, zaskřípala zuby.

Rose se usmála, přikývla a vrátila se zpět k dopisům.

Kick popadla plášť a potichu se vytratila hlavními dveřmi. Vše, co kdy učinila, bylo ve jménu Boha, Josepha a Rose Kennedyových a jejich synů. Dokonce i debut, když na to přišlo. Všechno bylo v nejlepším pořádku, pokud se zájmy rodiny shodovaly s jejími. V těch chvílích si aspoň užívala práci daleko více než ty nekonečné hodiny strávené na kolenou v modlitbách nebo psaním esejí o světcích. Bylo snad tak hrozné, že po něčem sama toužila? Bez jejich souhlasu?

Ne, odpověděla si v duchu jasně. Hned si však vzpomněla na nedávný matčin výraz a ucítila ostré píchnutí viny. *No, co oči nevidí, to srdce nebolí*, došla k závěru a natáhla si rukavice.

Ve vlhkém jarním vzduchu se vydala k podzemce. Dosud jí ještě nejela, protože matka s otcem trvali na cestování taxíkem, který je podle nich daleko bezpečnější. Kick však v uších i v srdci cítila vibrace vlaku, jako by na ni volaly. Staly se nedílnou součástí Londýna a ona se do města šíleně zamilovala. Rozhodla se, že si z něj užije co nejvíc.

Jelikož dosud ještě nikdy nebyla zamilovaná, nerozpoznala hned pocit volného pádu, když se třeba objevila pod Big Benem a očima sledovala jeho špičatý neogotický vzestup do čisté modré oblohy, přičemž se jí po levé ruce jako pergamen rozvinuly budovy parlamentu. Nebo jindy, když se s Bobbym a Teddym honili po londýnském Toweru, občas ucítila překvapivý chlad, jako by jí tělem proletěl bezhlavý duch Anny Boleynové. Potom začala poznávat, jak se jí srdce plní větším, větším a ještě větším okouzlením – snad i vášnivostí. Takový měla z města pocit.

Bez ohledu na reportéry, kteří ji všude provázeli a strkali se mezi sebou kvůli co nejlepšímu záběru na ni či její sourozence, cítila k městu důvěrný vztah. Přízvuk se jí zdál neodolatelný, ale věděla, že by ji Jack a Joe mladší nemilosrdně popichovali, kdyby to někdy prozradila. Srdečně se smála otrhaným pouličním umělcům bavícím za pár šilinků skupiny diváků scénkami ze Shakespeara nebo od Colea Portera, třebaže na nerovných dlažebních kostkách Covent Garden klopýtala a musela si držet kabelku u těla. Města jako New York a Boston sice nabízela podobné rozptýlení, ale Kick nabyla dojmu, že v porovnání s tím, co již dlouho existuje v Londýně, jde o pouhé napodobeniny. Zde přebýval skutečný, ryzí originál. Ve velkých městech Ameriky bylo sice mnoho nového a moderního, jako třeba mrakodrapy téměř se dotýkající oblohy, připadalo jí ale, že se jen snaží soupeřit se vším tím, co jim nikdy nebude dopřáno.

Kick si nastudovala barvenou mapu podzemky koupenou den předem u novinového stánku, aby ve stanici nevypadala bezradně. Kostel svaté Marie neležel od Knightsbridge daleko, ale kvůli trojúhelníkovému propletení jednotlivých linek byla Kick nucena přesedat. Nejdříve se sveze po lince Piccadilly do Jižního Kensingtonu a odsud jednu zastávku na náměstí Sloane linkami Circle nebo District.

Kick se vzrušením zrychloval puls, když po dlouhém schodišti klesala pod živé ulice. Míchaly se tu známé zvuky motorů a brzd s mužskými hlasy vyvolávajícími názvy stanic a se zvukem stovek párů bot spěchajících do podzemky nebo ven. Stanice byla cítit vlhkou vlnou a tabákovým kouřem. Čím víc se blížila, tím víc proudy lidí houstly.

Zjistila, že se musí pořádně zapřít, aby ji s sebou neodnesl spěchající dav, když se ze značek snažila pochopit, kudy se vydat. Konečně se objevila na správném nástupišti a sotva popadala dech. Při zírání do tunelu s kolejemi se dostavil vzrušující pocit závrati.

Oproti tvrzení rodičů byla většina cestujících oblečena do tvídu a svrchníků, držela kožené brašny nebo kufříky a četla si noviny. Několik školáků jedlo jablka nebo sladké tyčinky a nedočkavě podupávalo vedle svých matek. Zástup pracujících, usoudila Kick, spěchajících za svými každodenními povinnostmi. *Stejně jako já*, pomyslela si, když nastoupila do vlaku. Nezbylo jediné místo k sezení, a proto se chytla studené kovové tyče. Přesto při rozjíždění ztratila rovnováhu a téměř spadla. Chytla se pevněji a všimla si, že se jako ostatní pasažéři kymácí souběžně s pohybem vagonu. Poprvé za dlouhou dobu se cítila něčím unášená, cítila se součástí něčeho, co nemělo nic společného s její rodinou. A ten pocit milovala.

Kostel svaté Marie byl daleko menší než Bromptonská oratoř – veliký, klenutý, neoklasicistní kostel, který si oblíbili její rodiče. Cihlovou fasádou, špičatou střechou a malou vížkou připomínala svatá Marie venkovskou kapli umístěnou ve městě. Ranní mši, která se odehrávala daleko dřív než ta nabízená oratoří, nestihla, a když přišla blíž, lidé již vycházeli ze dveří do teplého rána. Vstoupila do chladného kostela, přežehnala se svěcenou vodou, klekla na dřevěnou lavici pod klenbou a třikrát se pomodlila Zdrávas Maria. Žádala o sílu. Když skončila, všude okolo se rozhostilo ticho.

Aby našla někoho, s kým by si mohla promluvit, musela vyjít ven a obejít kostel, až objevila slibně vypadající vchod. Zaklepala na těžké, dřevěné dveře nadepsané Fara.

Ve dveřích se objevila kyprá, zamračená žena středních let s rudými tvářemi. „Dobrý den," pozdravila Kick. „Z věstníku jsem se dozvěděla, že hledáte nějakou výpomoc."

Žena vydechla a s irským přízvukem se zeptala, „Jak se jmenujete, slečinko?"

„Kathleen," odpověděla Kick a pro jistotu vynechala příjmení. Žena ji podle všeho nepoznala.

„Pojďte dál," pronesla a ukročila, aby Kick mohla vejít do těsné místnosti s hrubou kamennou podlahou a jednoduchým dřevěným nábytkem. „Posaďte se."

Kick se zlehka usadila na židli a čekala. Užívala si pohledu na zlaté sluneční paprsky ozařující prašný pokoj a zahřívající jí tvář a ruce.

Brzy si k ní přisedl šedovlasý kněz. Štíhlý šlachovitý muž mladší než její otec, ale daleko starší než bratři. Odhadovala mu okolo čtyřiceti. Usmála se na něj, ale cítila se trochu nejistě.

„Je pravda, že byste nám u svaté Marie chtěla pomoci?" zeptal se. Další irský přízvuk, ale mužův tón zněl značně přátelštěji než ženin. Natáhl k ní ruku. „Jmenuji se otec O'Flaherty."

Kick mu potřásla rukou. „Kathleen," pověděla mu.

Zvedl obočí a podle všeho čekal i na příjmení. „Kennedyová," pronesla, protože nechtěla začít seznámení s mužem Božím lží.

Okamžitě ji poznal. Nejdřív vykulil oči a pak je přimhouřil. Kick se zamračila. Spor s matkou vyjde vniveč, pokud se k ní všude chtějí chovat jako ke Kathleen Kennedyové. „Není náhodou vaším kostelem oratoř?" zajímal se kněz.

„Je to kostel rodičů," odpověděla s výmluvným kývnutím.

„Aha, chápu," zareagoval otec O'Flaherty zamyšleným tónem, který jí dodal naději. Ano, ano... naprosto tomu rozuměl. Mohla to vyčíst z jeho najednou pobaveného výrazu v očích. „V tom případě nebudu vaši návštěvu bez vašeho svolení hlásit otci Williamsovi."

„Děkuji vám," odpověděla a na tváři jí zazářil vděčný úsměv. „Přišla jsem, protože jsem si ve věstníku přečetla váš inzerát. Ráda bych vám pomohla, jak jen budu moci."

Probírali možnosti. Kostel vedl v sousedství mnoho charitativních projektů od rozdávání teplých přikrývek a polévek starým farníkům, až k pomoci řádovým sestrám ve výuce místních dětí katechismu. Nejvíce však Kick přitahovalo sestavování čtvrtletního věstníku, který celé komunitě oznamoval všechny akce pořádané kostelem a, podle otce O'Flahertyho, „inspiroval ostatní k pomoci, když už ne věnováním svého času, tak aspoň jinými způsoby". Hledal někoho vzdělaného, kdo by dokázal poutavě psát, dodal věstníku atraktivní vzhled a následně ho

přinesl tiskaři v ulici, který byl naštěstí dobrým katolíkem a s radostí kostelu věnoval své služby a nějaký ten papír.

„Psaní mi šlo ve škole ze všeho nejlépe," odpověděla Kick. „Můžu napsat matce představené v Sacred Heart a ta se za mě zaručí."

Otec O'Flaherty mávl rukou a nabídku zamítl. „Děkuji," řekl, „ale to, myslím, nebude nutné. Mladá žena vašeho původu má jistě všechno potřebné vzdělání. Navíc na mě velmi zapůsobila vaše dnešní iniciativa a to, že jste přišla sama od sebe. To samo, podle mého názoru, říká víc než vaše vzdělání."

Kick se začervenala a pohlédla na své ruce. „Doufám, že budu k užitku," odpověděla. A ačkoli by to nikdy nepřiznala, velice ráda by dělala nějakou smysluplnou práci, která by byla, no, čistá. Kvůli všem společenským závazkům si nemohla dovolit přijít na bál zpocená nebo umazaná od polévky. Téměř zaslechla Bertrandův sarkastický hlas protestující proti tomu, jak je vybíravá, ale umlčela ho. Nemohla ze své nátury vymazat všechny Kennedyovy, že? Ani by to vlastně nechtěla. Měla prostě zájem získat jistou úroveň nezávislosti. A s trochou rebelie se jí to podařilo. Proč to kazit otravnými detaily?

S otcem O'Flahertym si potřásli rukama na potvrzení dohody, a když ucítila svou chladnou a malou ruku v jeho teplé větší dlani, s leknutím si vzpomněla na tanec s vysokým Billym Cavendishem s velkýma rukama přede dvěma dny. Doufala, že kněze rychlým odtáhnutím ruky neurazila.

V podzemce cestou domů stála, přestože bylo okolo dostatek sedadel. Chtěla si užít pocitu pohybu vpřed a přidržovat se v kymácejícím se rámusu.

***

Cesta první třídou do Blenheimu doplněná jahodami se šlehačkou podávanými ve stříbrných miskách v jídelním voze se nemohla od výletu podzemkou na náměstí Sloane lišit více. Kick se zamyslela nad tím, zda s ní není něco v nepořádku, protože si obě cesty užívala se stejným potěšením.

V Blenheimu se slavný krajinář Brown překonal. Naplno dostál titulu, kterým ho sestra Helena pojmenovala ve svých hodinách umění: „Jeho výsost, král rýče." Brownova vize vzhledu pozemků byla hodna králů i královen. Trávníky a lesy obklopující rozlehlý palác nabízely jemný a zelený protiklad k působivé barokní architektuře a formálním zahradám v nejbližším okolí domu. Kick nepřekvapovalo, že se toto místo líbí i člověku tak mocnému, jako je Winston Churchill. V tomto týdnu uprostřed května se dům oddá zábavě doprovázené večeřemi, tancem, vyjížďkami na koních a tenisem. Kick se nemohla dočkat, až se všeho zúčastní, i přesto, že si bude radovánek užívat pod ostražitým dohledem otce a matky. Bohužel však nepřijede Billy Hartington. Nebyla si jistá, proč je kvůli tomu zklamaná, a napomenula se, aby nebyla směšná. Vždyť tam nikdy nebyla nouze o okouzlující mladé muže.

Připojila se k nim většina jejích kamarádek včetně Debo, Jean Ogilvyové a Sissy. Právě k přátelství se Sissy ji matka silně povzbuzovala: „Je to příjemná *katolická* dívka, jež zná mladé katolické muže vhodného postavení. Mimochodem, odpověděla jsi už na Peterův poslední dopis?" Rose podle všeho nevěděla o Sissyině románku s protestantem Davidem a Kick neměla v úmyslu jí novinku prozradit. A Peter Grace byl poslední osobou, které Kick chtěla napsat. Peter, jehož přeřeknutí o tom, že chce svým hokejovým mistrovstvím zapůsobit na „svou dívku", způsobilo, že ji v Anglii přivítal bulvární tisk přívalem zpráv o jejich zasnoubení. S Peterem Gracem! Možná je dědicem velké lodní přepravní společnosti, ale Kick neměla v úmyslu se za něj provdat.

„Jsou tak krásné," pronesla při koktejlech toužebně Debo na účet Kickiných nových krajkových šatů. Stály v italské zahradě u živých plotů tvořených zastřiženými zimostrázy a vánek si pohrával s lemem šatů.

„Díky," odpověděla Kick, ale z komplimentu se cítila rozpačitá. Poznala, že je Debo chválí i kvůli tomu, že jsou nové, a proto rychle dodala: „Moc se mi líbí tvůj náhrdelník." Safír obklopený diamanty na zlatém řetízku ležel na dívčiných šedavých šatech, které Kick viděla již tolikrát. Trochu ji šokoval objev, že mnohé anglické dívky z dobrých rodin nemají peníze na sezonní obměnu šatníku. Rose by Kick nikdy

nedovolila obléct si stejné šaty na dvě události, kam byli pozváni stejní hosté. Ačkoli Kick si začínala přát, aby její matka na některých věcech tak úzkostlivě nelpěla. Ráda by se cítila o trochu méně nápadná. *Přináší americký styl...*

Brzy se k nim připojili David, Andrew a Sissy. Domluvili se, že si zítra ráno zahrají smíšenou čtyřhru. „V tom případě toho nesmím tolik vypít," mínil David a pozvedl gin s tonikem.

„Nebuď tak hrozný snaživec," zareptal Andrew, který rychle dopil vlastní gin s tonikem a poohlížel se po dalším. Debo se na něj zazubila, ale Kick si všimla, že se na ni ani nepodíval. Stále ještě nejsou oficiálním párem a Kick zaslechla povídačky o tom, že i když nedávno Andrew tancoval ve 400 téměř výhradně jen s Debo, často bývá viděn v doprovodu jiných dívek.

Kick před večeří stála ve společnosti svého otce, vévody a vévodkyně z Kentu a vévody z Marlborough, se kterým se setkala na čaji v londýnském domě Astorových. Marlborough byl asi o deset let mladší než otec, ale připadal jí stejně starý. Rozhodně daleko starší než Kent, který se věkem Marlboroughovi přibližoval. Kent si však stále užíval společnosti debutantek a vysokoškoláků. Občas se s její skupinou vydával na večírky a často bez své ženy. Asi právě proto ji Debo před ním varovala, hádala Kick.

„Gratuluji, slečno Kennedyová, k vašemu fantastickému uvedení u dvora," pronesl vévoda z Marlborough s jemnou úklonou hlavy. „Král mě soukromě informoval, že na něj vaše vyrovnanost udělala dojem."

„Děkuji vám," usmála se Kick a předvedla rychlé pukrle. Nikdy si nebyla jistá, zda mají lidé na mysli její rychlou pomoc Rosemary, kterou rodiče na víkendovou zahradní slavnost nevzali. „A musím říci," dodala Kick, „že Blenheim vypadá dnes večer velkolepě. Velice se těším na zítřejší sportovní aktivity."

Joe pyšně objal Kick kolem ramen a řekl: „Možná byste se před ní měl mít na pozoru, až bude držet tenisovou raketu. Porazila všechny své sestry, a dokonce tři z bratrů."

Tati, nechvástej se, prosím, dala najevo Kick beze slov. Angličani se nikdy nechlubí. Nebo aspoň ne tak neomaleně.

„Zařadím tě do svého týmu pro ženskou čtyřhru," pronesla vévodkyně z Kentu.

„Jejda, to si budu muset zítra odpoledne naložit ruce do ledu," namítla Kick. „David se Sissy si mě už zamluvili na první ranní zápas."

Vévoda z Kentu pozvedl téměř dopitou sklenici martini a pronesl: „Od toho máme moderní medicínu."

„No, no," ohradil se Joe, „mé dceři moc nenalévejte. Nechci, aby si z Anglie odvezla zálibu v ginu."

„Neboj se, tati, budu se držet bublinek," zasmála se a zvedla sklenku se šampaňským. Proti koktejlu nic nenamítala, ale upřednostňovala pozvolný přísun nápojů s menším obsahem alkoholu.

Vévoda z Marlborough se na ni shovívavě usmál. Pak se otočil na Joea a tvář mu potemněla: „Víte, zítra by se mohl zastavit můj bratranec Winston. Nebo taky ne. U něj člověk nikdy neví. Ke svým společenským povinnostem se vždy staví velice náladově."

„Nemáte se čeho obávat," odpověděl Joe s naprosto klidným výrazem, ale Kick cítila, že se jeho tělo vedle ní napjalo. „Nedávno jsem se s Winstonem setkal. Hezky jsme si promluvili."

„Ale teď, když se situace v Československu zhoršuje," pokračoval vévoda, „vás musím varovat, že začíná být značně nespokojený. Chamberlaina pokládá za slabého a snadno ovlivnitelného. Když vidí ty zpropadené fašisty rázovat Hyde Parkem, musím mu kroutit pistoli z rukou."

Joe se tomu zasmál. „Situace není tak zlá. Hitlera zvládáme. O tom můžete Winstona ujistit." Za vteřinku dodal: „S tím pochodováním v Hyde Parku však musím souhlasit."

Kick se otřásla a shlédla na svou sklenici. Diana a Unity, dvě Debiiny sestry, se pochodu účastnily. Oswald Mosley, prominentní anglický fašista a Dianin manžel, na jednom pochodu promluvil. Všimla si, že si vévoda z Kentu podrážděně povzdychl, a pak řekl: „Na večírcích se vyhýbám hovorům o politice a nehodlám si zkazit tak skvělý večer." Nabídl manželce rámě. „Omluvte nás," pronesl úsečně. Podíval se na Kick a lehkým pohybem hlavy ji vyzval, ať se k nim přidá.

„Asi půjdu za nimi," promluvila a lehce se dotkla otcovy paže. „A záchranu světa ponechám na vás dvou."

„Možná to dokáže ten nový chlapík, Superman," pronesl vévoda z Marlborough s nečekaně klukovsky našpulenými rty.

Kick chvilku trvalo, než si uvědomila, že má na mysli hlavní postavu hloupé rádoby knihy s barevnými obrázky, do které se nedávno Bobby až morbidně zabral. Pobavila ji představa, že se anglický lord ve středních letech vyžívá v tom samém.

„Joe, existuje nějaká šance," pokračoval Marlborough, „že byste mi mohl obstarat kopii dalšího dílu ještě před tím, než ho spatří zbytek světa?"

Joe se s upřímným překvapením usmál. „Možná se mi podaří zatahat za pár nitek."

„No tohle, Dukie Wookie," zvolala Kick vesele, „možná z vás ještě uděláme Yankeeho!"

Všichni se od srdce zasmáli a nejhlasitěji ze všech sám vévoda z Marlborough. Vévoda a vévodkyně z Kentu se ještě nevzdálili, a tak teď Kent nabídl Kick s obdivným kývnutím druhou paži. Když toho večera poklekla u své postele ke každodenní modlitbě, poděkovala Bohu za Bobbyho. *Vím, že jsem jeho knihou ještě minulý týden pohrdala, ale teď chápu, že jde jen o další nástroj, jak Angličany a Američany sblížit. Podobně jako tátovo promítání filmů. Doufám, že jsem otci a naší zemi aspoň trochu prospěšná, a pokud ano, je to jen díky darům, kterými jsi mě obdařil. Jsem ti za ně opravdu vděčná. Amen.*

Druhý den ráno se probudila v dobré náladě a zamířila na kurt odehrát smluvenou čtyřhru po boku Andrewa proti Sissy a Davidovi. Během poslední sady k jejich kurtu přišel lord Wickham, blízký přítel vévody z Devonshiru. Vždy působil velmi staromódně a tento vzhled dnes podtrhovaly kamaše a licousy dávno vyšlé z módy. Sledoval jejich hru, usrkával whiskey a radoval se z každého dobrého Andrewova úderu. Když Kick vyhrála zápas esem a následujícím volejem u sítě, Andrew ji popadl a obdařil medvědím objetím. „Kick, tebe si vždycky vyberu za tenisového partnera, když budu mít kocovinu! Jsi daleko lepší než většina mých spolužáků."

Zazářila a odpověděla: „Počkej, až si zahraješ s mými bratry." Ale

hned se na sebe naštvala. Co ji nutí vyvyšovat bratry nad sebe? Proč prostě nemůže přijmout kompliment?

Andrew se popadl za srdce a zvolal: „Ach, Bože, to už bych asi nezvládl!"

Všichni se zasmáli, soupeři si potřásli rukama a Debo pověděla Kick: „Díky, že jsi mě zastoupila. Nikdy bych nedokázala hrát tak dobře jako ty a Andrew by byl po celý zbytek dne nesnesitelný."

Přistoupil k nim lord Wickham, poplácal Davida i Andrewa po zádech a pronesl: „Bylo to ostudné, chlapci." Snažil se o žoviální vtípek, ale s hlasem těžkým alkoholem působil nejapně.

David se shovívavě usmál a pronesl: „Veškeré zásluhy si dnes vysloužily dívky." Pak rychle a uznale políbil Sissyinu ruku. Dneska hrála vážně dobře.

„Jak to, že si necháte napráskat od těch dívek z kláštera, chlapi? A navíc od Yankeeů? To je ještě horší!"

Teď už chápu, o co jde, pomyslela si Kick. Instinktivně sáhla po důvtipu, který byl po chuti většině Angličanů, a lehkým tónem řekla:

„Nemůžete jim to mít za zlé, lorde Wickhame. Nemají na své straně Boha."

Než se kdokoli stihl zasmát, nebo její vtip ještě přebít svým, Wickham zúžil oči, ukázal obviňujícím prstem na Kick a zavrčel: „Dojde i na vás, *Kick Kennedyová*. Tyto hloupé mladé lidi jste možná očarovala svými penězi a skvělými zuby, ale dříve či později i oni pochopí, co jste vy a vaše rodina *skutečně zač*."

„To by stačilo, Johne," procedil Andrew skrz zaťaté zuby.

„To jistě ano," odsekl Wickham a odkráčel směrem k domu.

„Neposlouchejte toho starého násosku," uklidňoval David Sissy a Kick. Sissy neměla daleko k slzám, ale Kick zůstala rozzuřeně stát se zpocenými dlaněmi sevřenými v pěst. Wickham je možná opilý, ale Kick věděla, že whiskey mu jen rozvázala jazyk, takže pronesl to, co pokládal za čistou pravdu. *Za kolik Angličanů asi mluví*, přemítala Kick. *Za mnoho*, obávala se mrzutě, *počínaje otcem Billyho Hartingtona*. Cítila se hrozně provinile, jako by snad zklamala své rodiče,

a v duchu se zavázala, že se při přípravě oběda s kardinálem bude více snažit.

Po návratu do Londýna byla stále ještě zamyšlená. Při večeři byla zasmušilá a nevrlá. Než ulehla do postele, poté co se pomodlila, ozvalo se zaklepání na dveře a tiché: „Kick? To jsem já, Rosemary."

Kick otevřela dveře a spatřila svou sestru nesoucí tác s dezerty. Rosemary se smála jako malé dítě, kterému prošlo něco nevídaného. „Myslela jsem si, že potřebuješ trochu povzbudit," promluvila s nadějně zvednutým obočím. „Pusť mě rychle dovnitř, aby to nikdo nezjistil." Tím *nikdo* mínila Rose, které by se nelíbil pohled na dcery ládující se sladkostmi.

Bohatá, sladká příchuť krému a čokoláda provedly s její náladou zázraky. Kick byla vděčná, že se jí Rosie nevyptávala, *proč* byla celý večer tak mrzutá. Občas starší sestra přesně plnila svou roli – coby ohleduplná a zralejší dívka starající se o mladší sestru. „Pamatuješ, jak jsme pronesly sladké tyčinky do našich pokojů v Hyannis Portu a snědly je, až šli všichni ostatní spát?" zeptala se Kick.

Rosemary se s ústy plnými zákusku usmála a přikývla. Ve stříbrné záři měsíce vypadala její sestra znamenitě – bezchybná pokožka, jemné křivky nosu a půvabná ústa.

„Děkuji, Rosie," pronesla Kick. „Potřebovala jsem dnes večer nějakou radost."

„Ty bys pro mě udělala to samé," odpověděla Rosemary s pokrčením ramen.

To vážně doufám, pomyslela si Kick pro sebe, ale nebyla si tak jistá. Potřeby její sestry byly často daleko náročnější a pouhý dortík by je neuspokojil. Bylo však příjemné slíbit, že se pokusí.

4. KAPITOLA

Den derby málem pokazil déšť a všichni v lóži hraběte z Derby v Epsom Downs o tom mluvili. Kick všechno to stěžování si k smrti nudilo, ale najednou se vedle ní objevil Billy Hartington a pronesl: „Příjemné počasí, že ano?"

„Ještě ty s tím začínej!" odpověděla, ale její hlas byl radostný, a vůbec ne káravý. Skoro se až styděla za to, jak ráda ho vidí. Zajímalo ji, zda Andrew nebo David pověděli Billymu o jejím sporu s lordem Wickhamem a jestli to na něj nějak zapůsobilo. Instinktivně sevřela rty a skryla své opatrované a Wickhamem kritizované zuby. Ústní hygiena byla jednou z obsesí její matky, která byla neskutečně pyšná na zdravé a bílé úsměvy svých potomků. Všech devět dětí si zvyklo cestovat za zubními specialisty do New Yorku. Billy ale vypadal, že je tak upřímně potěšen z jejich setkání, že si nemohla pomoci a znovu se usmála. Slušelo mu to stejně, jak si pamatovala – byl vysoký, tmavý a pohledný. Prostě mladík, jak má být.

„Není snad namístě se omluvit za ustavičně špatné počasí své země, které způsobuje zachmuřenost mých krajanů?" zeptal se Billy. Znovu se nad ní nahrbil s rukou, kterou si s ní před chvílí potřásl, založenou za zády. V druhé ruce držel vysokou orosenou sklenici ginu s tonikem. Kick doufala, že se nad ní nenaklání jen proto, že je proti němu malá.

„Dneska mi nikdo zachmuřený nepřipadá," poznamenala a pokynula rukou k bzučícímu davu. Dámy byly oblečené do svých nejelegantnějších denních šatů, na hlavách měly rafinované klobouky s peřím a pánové byli v žaketech s cylindry. „Není nad to se hezky obléknout a pozvednout si tím ducha," pronesla matka, když odcházely z Prince's Gate 14. Déšť, nedéšť, Rose Kennedyové na míru ušité šaty ducha rozhodně pozvedly.

„To proto, že se dnes budou vydělávat peníze," pronesl Billy hlubokým, tajuplným hlasem. „A pokud existuje jedna věc, kterou Angličané milují víc než stěžování si na počasí, je to stěžování si na výhru či prohru peněz."

„Stěžují si na to, že *vyhráli* peníze?" divila se.

„Ó ano," vložil se do hovoru Boofie Gore, bratranec Billyho a Davida Ormsby-Gorea, který se k nim právě připojil. „Předpokládám, Hurly Burly, že máš na mysli zvláštní celonárodní nechuť užívat si vlastního bohatství."

„Přesně," odvětil Billy, „ačkoli si přeji, *Boofie*, abys zapomněl na mou přezdívku."

„Hurly Burly?" zeptala se Kick zmateně. Boofie se zasmál.

„Nehledě na to, že již nejsem hrabětem z *Burlingtonu*, byl bych velice nerad, aby bylo mé jméno spojováno s *Macbethem*," pronesl Billy a otřásl se.

„To je mi velice líto, Billy," řekl Boofie neupřímně, „ale už od chvíle, kdy jsi nosil kalhoty ke kolenům, tě znám jako hraběte z Burlingtonu."

Billy obrátil oči v sloup, podíval se na Kick a ta se zachichotala.

„Děláš, jako bys byl hrozně starý," promluvila k Boofiemu a snažila se Billymu pomoci. „Vždyť mluvíš jako nějaká matrona." Ve skutečnosti byl Boofie a jeho žena Fiona, závodnice na motorových člunech, jen o pár let starší než ona a Billy.

Boofie se na Kick na oko přísně podíval a pronesl: „Vy jste ta poslední, která by měla mluvit o přezdívkách, *Kookie Kickie*." Odvolával se na její teď už legendární žertík s vévodou z Marlborough, který se od té doby stal jejím předním zastáncem.

„Velice vtipné," pronesla pomalu Kick, když se oba muži současně rozesmáli. Začínala se uklidňovat, Billy jí podle všeho nezazlíval zuby, rodinu ani její výšku. „Vysvětli mi," pokračovala sbírajíc sebejistotu, „proč jsi měl kdy být hrabě z Burlingtonu. Anglické tituly se mi stále pletou."

„Je to zmatek," pronesl Billy chápavě. „Ale nejstaršímu muži v mé rodině se vždy uděloval titul vévoda z Devonshiru. Jeho dědici se říká markýz z Hartingtonu a markýzův syn je hrabě z Burlingtonu. Když můj dědeček loni zemřel, stal se vévodou můj otec a já se stal markýzem, ale hrabětem z Burlingtonu jsem předtím byl skoro dvacet let. Proto si na to starý Boofie zatím nedokáže zvyknout."

„Dokážu si na to zvyknout," odpověděl Boofie. „Ale pořád si tě rád spojuji s Macbethem. *Až přežene se řež a vřava (hurlyburly), až z bitvy*

vzejde pád i sláva," zaskřehotal jako jedna ze tří čarodějnic ze Shakespearovy hry.

Kick tohle nesporně vtipné popíchnutí ignorovala, protože se Billymu nelíbilo, a zeptala se: „Ale vaše pozemky leží v Derbyshiru, nikoli v Burlingtonu nebo v Devonshiru."

Billy se zasmál. „Ano," odpověděl. „Říkal jsem, že je to zmatek. Jsem si jistý, že Američance to musí připadat šílené."

Zavrtěla hlavou a přesvědčeně řekla: „Vůbec ne." Ve skutečnosti tato drobná fakta anglického života milovala. Připomínala jí kousnutí do čokolády a objevení skvělého, křupavého oříšku. Pak si vzpomněla, jak jí Debo povídala, že bude v lóži vévody z Devonshiru s Andrewem, a zeptala se Billyho: „Když už mluvíme o vévodech, proč nejsi v lóži svého otce?"

„Musel jsem utéct," odpověděl spiklenecky. „Předně Andrew a Debo dokážou být velice otravní, když začnou flirtovat, a pak, no, chtěl jsem přejít blíž ke koním a vaši lóži mám při cestě. Když jsem tě tu uviděl, pomyslel jsem si: ‚*Vsadím se, že nikdy pořádně neviděla derby*.'"

„Takže jsi toto příkoří přišel napravit, mám pravdu?" odpověděla a srdce jí bilo jako o závod.

Položil si ruku na srdce a vážně pronesl: „Je to má svatá povinnost Angličana."

„No, v tom případě ti v tak vážné záležitosti nemohu bránit," pronesla. „Podívej! Počasí se umoudřilo a začalo spolupracovat."

Déšť se změnil na jemné mrholení. Billy nabídl Kick rámě a řekl: „Boofie, přidáš se k nám?" Přidal se a cestou ven přibrali Roberta Cecila, Jean Ogilvyovou a Billyho kamaráda ze školy Charlese Granbyho. Sally Nortonová zabraná do hovoru s markýzem z Blandfordu za jejich skupinou jen pohlédla a smutně zamávala. Povídalo se, že se Sally Billy líbí. Kick se ulevilo, že se k jejich malé exkurzi nepřidá další z Billyho obdivovatelek.

Billy cílevědomě vedl Kick skrz tlačenici mokrých, hlasitých diváků a jejich skupina se jako had táhla stále blíž k dráze. Přestože stáli venku, ze všech těl okolo a z vlhkého nehybného vzduchu se Kick začala potit. Vlasy se jí nepříjemně přilepily k zátylku, a když konečně došli

na vytyčené místo, ovívala se rukou. Billy jí nabídl suchý bílý kapesník, který vděčně přijala a co nejjemněji si ho přikládala k čelu a ke krku.

„Právě včas!“ zvolal Billy a ukazoval směrem ke koním, kteří podupávali kopyty a vzrušeně potřásali hlavami. Se zvyšující se intenzitou pískotu a pokřiku okolo začalo bít Kickino srdce stále rychleji a očima těkala od koní k Billymu, jehož pohled ani na vteřinu nepřestal sledovat dráhu.

„Kolik jsi vsadil?“ zeptala se ho a nahnula se k němu blíž, aby ji zaslechl.

„Dost,“ odpověděl.

Pak najednou koně buráceli po závodní dráze. Zazněl výstřel? Pokud ano, Kick ho přes halas davu přeslechla. Billy stál nehnutě a ona též. Dovolila svému tělu absorbovat vibrace ze země a hluboký dusot šesti sad kopyt soupeřících o vítězství. Koně a jejich žokejové se hnali vpřed. Kick si přála vědět, na kterého koně Billy vsadil, aby mohla povzbuzovat toho správného, ale nedal nic najevo. Jeho nervozitu prozrazovaly jen bílé klouby na rukou pevně svírajících zábradlí. Ona sama tak zdrženlivá nebyla a rychle si našla svého favorita – kaštanově hnědého hřebce s bílým pruhem v ohonu a jezdcem v zářivě šedém hedvábí. Držel se těsně za vedoucím koněm, ale jeho postup vpřed se zdál být neuvěřitelně ladný. Ostatní koně běželi ze všech sil, ale tento jako by plachtil.

„Běž!“ zakřičela, vyskočila a mávala nad hlavou Billyho kapesníkem. „Běž, běž, běž!“

Dvě vteřiny před cílem se její favorit dostal před vedoucího koně a zvítězil. Přes cílovou čáru proběhl jako hnědá šmouha.

Billy se na ni otočil a nečekaně ji objal. Dokonce ji díky své výšce bez okolků zvedl ze země. „Vyhrál!“ vykřikl Billy.

„Tvůj kůň?“

„Vypadalo to, že i tvůj. *Bois Roussel*.“

„Nechtěla jsem si vybrat očividného vítěze,“ odpověděla. „Líbilo se mi, jak ke konci letěl.“

Billy se zasmál a znovu ji objal. Nyní se nad ní nehrbil.

Při oslavě vítězství s Billym – absurdně vysokým a plným klukovského šarmu – Kick málem zapomněla na ostatní kamarády, ale pak ji položil zpět na zem a podal ruku zamračenému Charlesovi. „Promiň, kamaráde. Třeba příště. Za chvíli ti koupím nějaký pořádný drink."

Po návratu do lóže hraběte z Derby Billy Kick řekl: „Uvidím tě dnes večer?"

„Pokud půjdeš na královský ples," odpověděla a nadějí se jí znovu rozhořely tváře.

„Nech si pro mě volné místo na tanečním pořádku," řekl. Na chvíli se zarazil a soustředěně sledoval její obličej, jako by se snažil na něco přijít. Chtěla se zaklonit a rychle ho políbit na rty. Vypadaly tak jemně. Než však kdokoli z nich mohl něco říct nebo učinit, zamumlal Billy další rozloučení a odešel do lóže svého otce. Kick nechal samotnou úplně bez dechu.

* * *

Na tanečním pořádku pro něj nechala více než jen jedno místo. Vlastně si pro něj vyhrazovala prázdná místa na všech večírcích, o kterých věděla, že se jich bude účastnit. Když se začal objevovat na stále více událostech, přemítala, zda má jeho přítomnost něco společného s ní. Vždy se těšila, až ho uvidí. Byl nejen skvělým tanečníkem, ale i brilantním vypravěčem. Znal mnoho zajímavých historických detailů o anglické společnosti – jako například to, že se v den derby vždy přerušilo jednání parlamentu a odpolední čaj během sezony byl kdysi časem pro návštěvu milenek. Nebo že v roce 1850 činila očekávaná délka života pouhých čtyřicet let, což znamenalo, že by debutantky a jejich nápadníci už dospěli do středního věku!

Přestože si tanec s ním a vzájemné flirtování užívala, udržovala si odstup. Pokud se z pozorování svých rodičů a jejich netypického manželství naučila jen jediné, bylo to nedávat tomu druhému až příliš velkou část sebe samého. Časté cesty její matky do ciziny a dostaveníčka jejího otce působily, jako by se snažili udržet svůj vztah zajímavý. Kick se kdysi ještě v Bronxvillu vkradla do matčina stolu a objevila dopis od

svého otce, který tou dobou pracoval ve Washingtonu. Byl plný lásky a obdivu k Rose. Kick doufala, že by podobnou lásku mohl prožít i pár, který tráví delší čas společně. Ostatní muži v její blízkosti v ní však nevzbuzovali mnoho nadějí. Její nestálí bratři nevypadali o nic více připravení na soudržnější pouto než jejich otec.

Romantické vztahy byly tak komplikované – a to samé platilo dokonce i pro její rodiče, kteří sdíleli národnost i víru. Nedokázala si představit, jak náročné to musí být pro pár, jako je Sissy s Davidem. Navíc se jí vždy vybavilo Wickhamovo varování: *dříve či později i oni pochopí, co jste vy a vaše rodina skutečně zač*. Oproti Bertrandovu: *No jistě, Kathleen Kennedyová,* čímž mohlo být myšleno to, že se chová podle vlastního uvážení, Wickhamova slova působila zákeřněji a naznačovala, že ona a *její rodina* skrývají za závojem peněz a lesku temná tajemství. Ačkoli vždy, když ji Billy požádal o tanec, ucítila v hrudi vzrušující napětí, rozhodla se, že je v jejím nejlepším zájmu nečekat od nejstaršího syna vévody z Devonshiru mnoho.

Pane Bože, prosím, modlila se často pod zdobenými oblouky Bromptonské oratoře, *vysvoboď mne z pokušení. Nechci nikoho zklamat a především ne tátu, který vynaložil spoustu námahy na to, aby nás sem mohl přivézt a zajistit naší rodině respekt Angličanů. Ukaž mi správnou cestu a veď mě po ní bez klopýtnutí.*

Když jí matka navrhla, aby si vyšla s Michaelem Fitzgibbonem a následně s Ralphem Heanym – zámožnými katolickými chlapci z londýnských vyšších společenských kruhů –, šla, protože to pokládala za cestu, kterou by měla následovat. Pokaždé se však ocitla v temnotě. Michael ji u oběda nudil svými plány o návratu do Irska a založení vlastní banky a Ralph neustále využíval příležitosti k žádostem, aby ho seznámila se svým otcem. Snažila se připomínat si slova sester, podle kterých není vždy jednoduché následovat vůli Boha, a slíbila si, že se polepší. Přála si jen, aby jí Londýn nenabízel takové množství lákavých svodů.

5. KAPITOLA

„Jacku!“

Kick seběhla schody Prince's Gate 14, skočila na svého bratra a pořádně ho objala. Byl to vždycky docela šok, spatřit ho po dlouhé době a připomenout si, jak je blonďatý (především v létě), opálený a jak mu z modrých očí září prostopášnost. Přes zmačkaný cestovní oblek cítila, jak je hubený a kostnatý – vrátily se mu neznámé neduhy, které už od mládí trápily jeho záda a plíce. Až matka přijde z ambasády, kde kontrolovala každičký detail připravovaného večírku ke Dni nezávislosti, jistě mu podrobně vysvětlí svůj názor na jeho obvyklý nezájem o zevnějšek a zdraví. Ale pro tuto chvíli byl bratr jen její.

„Kick!“ zvolal a objal ji taky. Byl sice hubený, ale cítila, jak pevně ji uchopil.

Odtáhla se a se sesterskou výzvou ve tváři zazpívala: „Já to řekla první.“

„Ani chvíle oddechu pro unavené, co?“ povzdechl si Jack v dobré náladě. „Tak dobrá.“

Zaujali valčíkové postavení, začali živě tancovat po celé vstupní hale a volali na sebe rýmovačku:

„Jack,“ spustila.

„Hek,“ odvětil.

„Štěk.“

„Řek.“

„Lek.“

„Sek.“

„Vlek.“

„Klek.“

„Hm... hm... flek!“

„Šnek.“

„Špek.“

„Vztek.“

„Vděk.“

Jack otevřel ústa na další rým, ale místo toho se začal smát a pak se zakuckal. Poodstoupil, aby si zakryl ústa kapesníkem. „Vyhrála jsi, sestřičko."

„Jsi v pořádku?" zeptala se a srdce jí ještě z tance bušilo.

Dokašlal a odpověděl: „Jsem v pohodě. To dělá mořský vzduch a pak ta mlha, víš. Doufám, že se tu teď nepotkám s matkou." Jako vždy se ve skutečnosti *nebál*, že ho matka uvidí v tomto stavu, ale spíš ho otravovala představa, jak by zareagovala.

Kick zavrtěla hlavou. Ostatní členové rodiny se už scházeli. Joe starší a Joe mladší následovali Jacka do domu a všechny ostatní děti Kennedyovy s Luellou spěchaly dolů, když zaslechly známý rýmovací tanec Kick a Jacka. Své bratry neviděly už od Vánoc a otce celé týdny od chvíle, kdy se vrátil do Ameriky na promoci svého jmenovce na Harvardu. Vlastně tu ve vstupní hale stál celý rodinný klan kromě Rose poprvé v tomto roce. Proto se hala naplnila halasnými zvuky vítání, objímání, lechtání, šťouchání a slovy „pojď se mnou, musím ti něco ukázat!"

Kickino srdce se naplnilo radostí, když objala a políbila otce a Joea mladšího, který byl hezčí než kdy dřív a působil bezstarostně, když teď dokončil vysokou školu a byl připraven vyrazit na cestu, o které vždy mluvil jako o „skutečném životě".

Byl vzhledem i povahou temnější než mladší bratr. Vždy zadumaný Joe mladší měl vlasy barvy koly sčesané dozadu a oči hluboce zasazené stejně jako Kick. Usmíval se méně často než Jack a Kick občas přišlo, že vysloužit si jeho úsměv je daleko těžší. Nyní se na ni smál a objal ji daleko silněji než bratr. Kick se o to více začala o Jacka obávat. Ale to poslední, co Jack potřeboval, bylo, aby ho ohledně jeho zdraví otravovala kromě matky ještě i sestra.

Přesně, jak to před čtyřmi měsíci při příjezdu do Londýna předpokládala, stala se Kick vedle svých bratrů pro otce neviditelná. „Dejte jim trochu prostoru!" zavolal na ostatní děti, aby Jacka a Joea mladšího mohl provést po domě. Mladší Kennedyové se za nimi trousili jako dychtiví kokršpanělové, ale Kick proklouzla do svého pokoje, kde si mohla před velkými večerními událostmi užít trochu soukromí. Možná se k její nové neviditelnosti budou vázat jisté výhody, ale přesto si

na otcovy komplimenty a jeho pozornost během posledních měsíců zvykla. To, jak zapadla zpět do stínu svých bratrů, ji uvnitř nepěkně píchlo.

Několik následujících hodin vyplnil chaotický sprint na večeři k příležitosti Dne nezávislosti pořádanou v Dorchesterském hotelu Americkou společností v Londýně. Následovala párty pro 1500 lidí přichystaná Joem a Rose na ambasádě. Nebyl čas na odpočinek, jen na vykoupání, občerstvení a pohazování míči a kusy oděvu po chodbách za všeobecného vzrušení a euforie. Pod Luelliným vedením se všem devíti Kennedyovým dětem – Joeovi mladšímu, Jackovi, Rosemary, Kick, Eunice, Pat, Bobbymu, Jean a Teddymu – jaksi podařilo obléct se na obě akce reprezentativně. Spolu s rodiči obsadili tři taxíky, které si za troubení klaksonů razily cestu Londýnem směrem k oslavám.

Hotel Dorchester byl vyzdoben americkými vlajkami a červenými, bílými a modrými závěsy všech velikostí a tvarů. Prskavky prskaly a muži oblečení za milicionáře z americké války za nezávislost pili tmavé pivo. Když vstoupili Kennedyovi, velká dechová kapela oblečená do bílých plátěných sak, vest s hvězdami a pruhy a bílých slaměných klobouků spustila rychlejší verzi „Když svatí pochodují".

„Je to vážně Anglie?" zasmál se Jack.

„Připomíná mi to spíš New Orleans," souhlasil Joe mladší.

Bratři si potřásli rukama a smáli se tak, že pro slzy skoro neviděli. Kick věděla proč. Uzavřeli totiž dlouhodobou sázku – komu se podaří oslovit té noci více žen. A jistě ještě jednu, a sice který z nich dostane nějakou do postele. Kick si povzdechla. S jejími bratry bylo radno „nesedat do taxi". Nechtěla ani pomyslet na to, co by o nich řekla Debo. Zítra si musí s bratry vážně promluvit o tom, na které její kamarádky mají zapomenout.

Naštěstí tu dnes byla většina Američanů. Kennedyovi byli usazeni s Rockefellerovými, kteří do města přijeli se synem Davidem. Joe mladší a Jack ho ihned začali zpovídat, který z místních barů je jeho oblíbený. Kickin názor děvčete jim asi nebyl dost dobrý, přestože jim cestou dala naprosto stejný tip jako teď David – na klub 400 a Café de Paris. Jen obrátila oči v sloup.

John Rockefeller vypil tak akorát volně nabízeného „Punče nezávislosti“, aby se Kickina otce zeptal: „Tak co, Joe, jak se plánujete postavit k židovskému problému? Z nedávné návštěvy vlasti musíte vědět, že se jim vůbec nelíbí Hitlerova slova. Musím souhlasit s tím, že je to hloupý štváč. Věříte tomu, co říká? Berete ho vážně?“

„Myslím, že musíme,“ odpověděl Joe s výrazem, který v sobě vyváženě spojoval uznání starostí svého krajana a stoickou víru ve vlastní přesvědčení. Kick pozorovala Jacka a Joea, kteří sledovali svého otce, jako by se snažili zapamatovat si obrázky jako u nějaké zkoušky. „O Hitlerovi se říká mnohé, ale myslím, že zatím všem dokázal, že své slovo plní. Bez ohledu na výsledek. Jeho názor na židy v Německu je… nešťastný.“ Joe se zamračil a do svého výrazu vpustil jen část emocí. Kick přesto poznala, že je toto téma pro něj bolestné, ačkoli často slyšela, jak se otec rozčiluje nad články židovských novinářů.

„Buď si jistý,“ pokračoval Joe, „že lord Chamberlain a já pracujeme na tom, abychom dostali utlačované z Německa. Jistě souhlasíš, že *mír* mezi našimi národy je tou nejdůležitější věcí. Nikdo nechce, aby došlo k další válce.“

„Chtít se do ní dostat a dostat se do ní jsou dvě rozdílné věci,“ varoval John. „Buď opatrný, Joe.“

„Jinak se ani chovat nemůžu, že?“ odpověděl otec a Jack nepatrně pokýval.

Než někdo jiný stihl k nepříjemnému tématu vyslovit něco dalšího, Rose pronesla: „Četla jsem samou chválu o vašem Sealantic fondu, pane Rockefellere. Povězte nám prosím o prvních příjemcích peněz, které z něj pocházejí.“ *Je tohle role ženy v podobné konverzaci?* přemítala Kick. *Změnit téma na něco příjemnějšího?* Pokud ano, její matka tuto schopnost bezpochyby ovládala. Nemohla si pomoci a cítila tu průhlednost.

Kick se nahnula k Jackovi a šeptem se ho zeptala: „O jakých utlačovaných lidech to otec mluví?“

„O židech,“ zašeptal. „Chce některé převézt do Ameriky a jiné sem do Anglie.“

Jeho odpověď přišla tak rychle. „Jak to víš?“

„Cestou zpátky na lodi jsme měli spoustu času leccos probrat."

Samozřejmě ten čas otec využil k tomu, aby se synům svěřil se svými plány. Aby je vzdělal a připravil. To Kick se svým otcem vedla poslední vážný rozhovor o víkendu stráveném v Hatfieldu. Pobavila ho poznámkou, jak je ironické, že ji umístili do pokoje Olivera Cromwella a právě tam měla spát a modlit se. Musí vymyslet, jak situaci změnit.

* * *

O své bratry se vůbec nemusela obávat. Mezi její nové kamarády bez problémů zapadli a méně počestnými pohledy se dívali po ženách o několik let starších. Jack všechny tak prvotřídně odzbrojil, že po jedné večeři v Londonderry House Debiina matka Muv Mitfordová své dceři pověděla: „Jednou se tento hoch stane prezidentem Spojených států, vzpomeň si na má slova."

Když jí to Debo sdělila, Kick dostala záchvat smíchu. „Jack?" zeptala se své kamarádky. „Neměla na mysli Joea? Angličani jsou přece pověstní svou vírou v prvorozenství."

Debo zavrtěla hlavou a odvětila: „Ale vždyť ona dobře ví, že Kennedyovi *nejsou* Angličani. Ale no tak, sama musíš vidět, že Joe je... zasmušilý. V Jackově společnosti se všichni cítí dobře a on je dokáže přimět, aby udělali, oč je požádá."

„Asi to tak bude," pronesla Kick klidně. Pravděpodobně se prezidentem nejprve stane její otec. S Franklinem D. Rooseveltem se nějak dohodne a post velvyslance v Anglii je jedním ze stavebních kamenů té cesty.

Byla to Rosemary, o koho se začínala bát víc.

Jednoho dne se Kick právě vrátila domů z prodávání programů na revitalizaci náměstí Tower Hill, čehož se v horkém odpoledni účastnila se sestrou. Seděla ve svém pokoji na posteli a masírovala si nohy, když najednou Rosmary rozrazila dveře do Kickina pokoje a nebezpečně vřískla: „Proč nemůžu jít?"

Jasná odpověď na Rosemaryinu otázku zněla, že na večeři s vévodou a vévodkyní z Kentu ani na následující ples Sally Nortonové ten

večer nemůže jít, protože nebyla pozvána. Kick však věděla, že vyslovení této pravdy nahlas se rovnalo zradě vůči celé rodině. Její matka takováto přehlédnutí jednoduše neuznávala – z toho samého důvodu kdysi doma posílala Joea mladšího a Jacka, aby sestru doprovázeli na každou taneční zábavu, na kterou ji pozvali. *Postarejte se, aby tancovala celou noc, hoši! Kennedyové nikdy nečekají v koutě.*

„Popravdě," promluvila Kick doufajíc, že svou sestru rozptýlí, „já sama bych si přála, abych mohla po takovém odpoledni zůstat doma. Jsem si jistá, že Bobby a Jean se s tebou velice rádi podívají na film v tátově kině."

„Všechny filmy jsem už viděla! Chci jít tancovat! Proč zvou pokaždé tebe? Všichni říkají, že já jsem hezčí."

Kick těžce polkla a připomněla si, aby nebrala Rosemaryinu urážku osobně. Vždyť její rozcuchaná sestra v tuto chvíli hezky nevypadala ani nezněla.

„Ty jsi rozhodně ta nejhezčí, Rosie," odpověděla Kick, zvedla se z postele a pomalu se k sestře přiblížila, aby jí namasírovala záda.

„Nesahej na mě!"

Rosemary se dlouhými prsty chytila za tmavé vlnité vlasy a s vykulenýma očima hledícíma na podlahu za ně začala silně škubat.

„Rosemary, to jsem já, Kick. Včera jsme se přece tak pobavily! Doprovodím tě k Luelle a Bobbymu a popovídáme si o tom filmu. Clark Gable dokáže napravit každou bolístku."

„Nesahej na mě! Nesahej! Nesahej!"

Rosemary už zároveň křičela a plakala a Kick zaslechla rychlé kroky po schodech a pak v chodbě. Očekávala matku, ale byl to otec, kdo Rosemary objal a položil si její hlavu na hruď. „No tak, no tak, miláčku. Jak ti může táta pomoct?"

Rosemary se pověsila otci na krk a vzlykala mu na klopě.

Joe se po Kick podíval pohledem, který se ptal: *co se stalo?* Kick jen pokrčila rameny. *Jako obvykle.*

Otec se posadil, poplácal Rosemary po zádech a pak ji ukonejšil. Nikdo v tom nebyl tak dobrý, jako jejich vysoký ramenatý otec. Když Kick pozorovala, jak se sestrou trpělivě sedí, něco se v její hrudi